

Europa insolidària i feixista?

«No em puc treure del cap què passarà als camps de refugiats quan el virus hi arribi»

L'estat de psicosi en el qual ens trobem està impulsat, sobretot, pels mitjans de comunicació i pels interessos que hi ha al seu darrere. En una astuta divisió de treball, hi ha qui ens convida a la calma (per mantenir el control sobre la població) i hi ha qui no para d'injectar el pànic a entre la població, convertint el coronavirus en l'únic tema de la premsa de masses.

És precisament aquesta astúcia la que ha aconseguit apartar la corrupció de la monarquia; invisibilitzar el drama dels refugiats d'Idlib o els bombardejos sobre Iemen; ometre la mort, cada deu minuts, d'un nen per falta de menjar; ignorar la naturalesa de la suposada pau entre els EUA i els terroristes talibans, o deixar de banda el problema del canvi climàtic, entre d'altres.

Si penso en l'Europa del Covid-19, no em puc treure del cap què passarà als camps de refugiats quan el virus hi arribi (potser ja hi és i ens ho estan amagant). No hi ha pla, no hi ha aïllament possible i tampoc hi ha mesures higièniques (com poden existir si viuen amuntegats en una tenda de plàstic envoltada d'escombraries?).

Aquesta Europa insolidària ja ha demostrat, sobradament, que això no li importa. De fet, sembla que a gairebé ningú li importi! Poseu-vos al lloc dels refugiats per un moment. Si la seva situació ja és duríssima només pel trajecte que han hagut de fer per arribar fins on son, la cosa encara es desola més amb l'aparició dels grups feixistes. Uns grups que, imposant la seva vella llei des d'una absoluta impunitat, es dediquen, per exemple, a cremar la precària escola dels infants refugiats a Moria i diversos centres de l'ONU i l'ONGS, o ataquen, amb pals, cadenes i pedres, periodistes, cooperants humanitaris i refugiats.

I tot plegat, davant la passivitat total de les autoritats gregues i europees, que internen els refugiats i els nouvinguts en pots, a les bodegues d'un vaixell militar sense el dret humà de demanar asil.

La violència de l'extrema dreta davant l'arribada de migrants a Grècia, recolzada per les autoritats, només és el principi d'un règim que, si no és feixista, ho sembla i ho acabarà sent. Són polítiques que no fan més que produir sofriment a la gent de fora, mentre preparen els de dins per acceptar falses solucions encara més cruels. Les polítiques que han constituït el consens europeu durant anys -i de les quals en un futur la història ens passarà factura- són, com mostra l'ascens de partits d'ultradreta a cada cop més països, una espiral cada vegada més ràpid cap a formes de govern que, si no són feixistes, se li assemblen bastant.

De forma explícita: en la seva visita a Grècia, Von der Leyen, aquella que parla de l'estiu de vida europeu, va declarar que Europa estava en deute amb Grècia per ser "l'escut" del continent. Aquesta expressió està circulant entre neonazis de tot Europa a través de memes i eslògans. De fet, no és sorprenent per a una presidència de la Comissió que va començar amb la creació d'una Comissaria de Protecció de l'Estil de vida Europeu, de brevíssima vida davant les evidents ressonàncies ultradretans del nom.

El que està passant a Grècia (el que ja fa anys que passa, igual que a Melilla i als CIEs de tot Espanya) hauria de ser intolerable. Però, per algun motiu, no ho és. I jo em pregunto: Arribarà un moment en què ho sigui?

Sabem que el canvi climàtic no s'aturarà, ni amb les mesures proposades per la Comissió Europea, ni amb cap pla que tingui més en compte els beneficis de les empreses que la vida de

les que viuen tant a Europa com fora d'aquesta. La situació només empitjorarà. I la massificació dels refugiats climàtics pot arribar a ser massiva.

Només queda un camí: posar-nos seriosos i fer alguna cosa. Qualsevol possibilitat de superar la crisi climàtica i de vetllar perquè els pobles d'Europa i del món tinguin un futur assegurat, passa per moviments democràtics forts que obliguin a apostar per polítiques públiques ambicioses i justes; que eliminin l'imperatiu del benefici en totes i cadascuna de les seves decisions; que exerceixin un control democràtic de la producció, i que reconeixin, de debò, que el món i totes les persones que hi habiten tenen exactament el mateix dret a la llibertat i al benestar.

I si tot això implica que els fetixistes de les fronteres no poden exercir la seva afició a apallissar els seus semblants -ja sigui de manera oficial o oficiosa- millor que millor.